

Sinh viên viết về ktx

Kỷ niệm ktx... D111

Chào năm 3!!!

Mới ngày nào tôi còn là 1 bé sinh viên năm nhất rụt rè, bỡ ngỡ. Giờ đây đã bước sang năm thứ 3 rồi. Thời gian trôi qua nhanh thật, đúng như câu : "thời gian trôi qua không đợi ai hết".

Xa nhà, tôi phải học cách tự chăm sóc bản thân, phải tập làm quen với môi trường sống khác.

Ngay từ năm nhất bố mẹ đã hướng cho tôi ở ktx với lí do: "con gái không nên ở trọ để mất trộm, đêm hôm đi chơi khuya về không có người quản...". Thế là năm nhất tôi ở ktx, nhưng không phải của trường mình học mà là bên KTX khu B ĐHQG.

Năm nhất trôi qua nhanh cùng với sự ngây thơ, khép kín của mình. Nhiều khi nghĩ lại cảm thấy tiếc nuối đôi khi mình sống quá nhanh. Sang năm 2, tôi chuyển sang KTX của trường mình học tại quận 9. Đã qua cái thời năm nhất em út ngây thơ hiền lành. Với kinh nghiệm 1 năm sống ktx cũng giúp ích cho tôi được phần nào để sống ở ktx mới và làm chị của năm bé năm nhất và làm bạn với hai bạn năm 2.

Phòng tôi gồm 2 bé CNM, 1 bé CNTT, 1 bé in & truyền thông, 1 bé TKTT, 1 bạn in & truyền thông, 1 bạn điện.

Sau một năm sống chung, tôi nhận ra chúng tôi rất hợp nhau, chưa bao giờ xảy ra cãi vã. Mọi người trong phòng thường tự hào rằng: Phòng mình là vui nhất. Quả thực, điều đó là chính xác qua cảm nhận của riêng tôi. Phòng tự đặt cho mình cái tên thật thân thương và nhí nhảnh: Gia đình siu nhân D111.

Mới ngày nào cả 8 đứa còn lạ, chưa nói chuyện với nhau nhiều, mà giờ đây phải nói rằng "còn hơn lũ quỳ". Giờ tôi mới thấm thía câu: Có những đứa tưởng chừng như ít nói, nhưng đến khi thân rồi chỉ muốn quỳ xuống xin nó nói ít lại. Các thành viên trong phòng tôi là trường hợp như thế. Có khi ngồi chỉ để tám chuyện với nhau cả mấy tiếng đồng hồ, toàn chuyện trên trời, dưới đất, đến ngoài hành tinh... hay gần gũi nhất đó là tình yêu sinh viên. Cái đề tài muôn thuở này luôn nóng hổi với phòng tôi, chúng tôi tra hỏi cặn kẽ những đứa đã có gấu, nào là 2 người hay đi đâu chơi, nắm tay chưa, hay "hung" chưa, "hung" những đâu??? Để rồi cười nghiêng cười ngả khi nghe các em kể lại chuyện tình của mình.

Có những lúc chúng tôi ngồi quay quần bên nhau để thưởng thức những món quà quê khi mấy đứa mang lên... hay chỉ đơn giản là ngồi kể cho nhau nghe chuyện ở quê của mỗi đứa, cứ thế rút ngắn khoảng cách giữa mỗi đứa lại... Nhiều khi nhìn mấy đứa ở xa hơn mình cả năm về được 2 lần mà cảm thấy ghen ngào khi chúng nó kêu nhớ nhà.

Cứ thế cuộc sống ở nơi đây nhẹ nhàng đi vào tim tôi, để rồi mỗi lần về quê hay đi đâu xa tôi lại thấy nhớ.

Nhớ lắm mới ngày đầu ktx chưa hoàn thiện xong mà giờ đây đã đầy đủ căn tin, quán tạp hoá, còn có cả sân bóng.....

Nhớ mãi lời thầy Danh nói :“An cư, lạc nghiệp....nơi ở xanh, sạch đẹp thì chúng ta sẽ chuyên tâm vào học hành, kết quả mới tốt”.

Nhớ mãi hình ảnh chú bảo vệ lúc trời mưa vội chạy ra lấy quần áo treo vào cây sào bên trong cho khỏi ướt giùm sinh viên....

Nhớ lắm lần sinh nhật đầu tiên của bé Hằng, tôi nghỉ việc vì em ấy ở tận đaklak nhớ nhà mà ít được về. Chúng tôi bàn nhau làm sinh nhật bất ngờ, bất ngờ quá làm em ấy khóc rơi nước mắt, làm chúng tôi muốn sụt sùi theo. Và theo thời gian những cái sinh nhật đầu tiên trôi qua ở ktx đầy những bất ngờ, niềm vui và cả nước mắt vì hạnh phúc.

Nhớ lắm cả khi phòng hùn tiền với nhau làm hoa bằng vải vôn, cùng thức đến 2-3h sáng hay cùng nhau làm đồ hand-make rồi mang lên từng phòng trong ktx bán.Tiền công nhận được là những bữa chè ngoài quán, rồi đi tản bộ dưới trời. Cùng nắm tay nhau vừa đi vừa huyền thuyên đủ thứ, rồi cười đùa.

Nhớ lắm về khoản ngoại giao với các phòng khác, được các phòng nam khác mời đi ăn chè thường xuyên.

Nhớ lắm.....bao nhiêu là kỉ niệm làm sao kể hết được, làm sao quên hết được. Đây không phải là phòng ở của những sinh viên cùng trường nữa mà đây là một gia đình nhỏ, một gia đình luôn đầy ắp tiếng cười, tràn ngập sự chia sẻ, yêu thương.

Ai nói ở ktx là không thoải mái...vì đông người.

Ai nói ở ktx là không tự do.....vì 11h đã đóng cửa.

Ai nói ở ktx là không vui bằng ở ngoài...

Không phải đâu...tại vì họ chỉ nhìn bên ngoài thôi mà không cảm nhận được từ bên trong.

Sống trong ktx, ở với 7 người... làm cho tôi thay đổi bản thân và hoàn thiện mình nhiều hơn.Tôi biết cách giao tiếp, đối xử với các bạn trong phòng.

Sống trong ktx, ở với 7 người...làm cho tôi biết chia sẻ, quan tâm với mọi người hơn, không chỉ ích kỉ chỉ biết đến lợi của riêng mình.

Đang viết những dòng tâm sự, bất chợt tôi nhớ tới 1 câu nói quen thuộc: “ Kí túc xá không chỉ là nơi ở mà là nơi tự rèn luyện của sinh viên.”

Nếu cho tôi lựa chọn lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ chọn ở ktx. Tôi yêu ktx, yêu phòng D111.

